

עבודת השם

פירוש "יתרו"

לכן קורא נעים, אל יהיה קל בעיניך עוון חילול שבת חס ושלוש. והנה מעשה של יוסי בן יעזר איש צרדה שקיבל מאנטיגנוס ומשמעון הצדיק, היה וכן לאחותו שהיה רשע גדול ונשתמד, זה היה בימי הרומאים, והיה מזלו מעלה מעלה עד שנהיה קצין גדול, וכשהיה יוצא חוץ מארמונו, היו רצים לפניו מאה חיילים בשרביט זהב בידם לאות ולכבוד, פעם אחת בימי הגשמים, רבי יוסי בן יעזר אחי אימו יצא מבית הכנסת ללכת לביתו, והנה עברו חיליו של המושמד, והוא רוכב על הסוס וכתר משופך על ראשו. בא אחד מהחיילים רחף את רבי יוסי והשליכו לתוך הטיט. כשבא המושמד ליד הזקן הכירו שזה דודו, אמר לו דודי, עזוב את דת היהודי ובוא אצלי ואני איטיב לך, ראה הכבוד שהשגתי. השיבו רבי יוסי אם הקדוש ברוך הוא נותן כבוד כזה לעוברים על רצונו בעולם הזה, על אחת כמה וכמה הכבוד של הצדיקים בעולם הבא טובה ורחבה לנצח נצחים.

ועוד, אנכי בדלותי ועניותי עושה רצון בוראי, הביא לי צער כזה, העובר רצונו של מקום, על אחת כמה וכמה שפרענותם בעולם הבא אין סוף. וכשמע את דברי דודו אז הדברים נכנסו בליבו ונחרד חרדה גדולה, מה עשה? כשבא לביתו חלק נכסיו שליש לבני ביתו ושליש לתלמידיו חכמים ולעניים צנועים ושליש לעבדיו, לקח עמו צעיר וצידה לדרך, קם והלך למדבר שם במקום שהיה אבנים שם ואסף כמה אבנים גדולות ועשה כגדר נטויה, והביא קורות והעמיד הכותל על הקורות ולקח הצעיר והעמיד הקרקע על ידי הקורות וקיווה אחת עשה על יד הצעיר כמין גרדום, וקשר את החבל כדי לתלות את עצמו וטרם שיתלה את עצמו נתן אש על הקורות ותכף עלה על הגרדום, עוד לא הספיק למות, הגיעה האש לחבל, נשרף החבל ונפל כל גופו על הצעיר, שהיה מונח שם בכוונה, ונכנס כל גופו תוך הצעיר, עוד לא הספיק לסבו הצער הזה בין גסיסה לגסיסה, נשרפו הקורות ונפלו כל האבנים עליו ונמצא שמת בארבע מיתות בית דין סקילה, שרפה הרג והנק, וקיבל המיתה בשמחה גדולה ויצאה נשמתו בשמע ישראל ובת קול יצאה ואמרה שהוא מוזמן לחיי עולם הבא. שמע את בת קול רבי יוסי בן יעזר צעק ואמר: אשריך שזכית לתקן נפש, רוח נשמה, חיה, יחידה שלך בשמחה.

אז אמר רבי יוסי בן יעזר: אתה בן אדם אצווה אותך שתמיד יהיה ביתך בית ועד לחכמים שישמע דברי תורה בביתך והווה מתאבק בעפר רגליהם של החכמים, זאת אומרת לאן שהחכמים הולכים תלך אחריהם לבתי כנסיות ולבתי מדרשות לקבוע עתים לתורה ובמיוחד ללמוד בשבתות.

"וַיִּסְפַּר מֹשֶׁה, לְחֹתָנוּ, אֶת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעוֹה וְלַמִּצְרַיִם, - וַיַּחַד יְתְרוֹ-עַל כָּל־הַטּוֹבָה" (יתרו, יח.חט.) כלומר יתרו חזר בתשובה, הכתוב אומר "ידע שור קונדו וחמור אבוס בעליו" (ישעיה א, ג), שמעתי פירוש נפלא מהרה"ג רבי לוי נחמני (שליט"א) זצ"ל, למה הנביא היה צריך ליתן שתי דוגמאות, שור וחמור. ואמר שזה רומז לשני סוגי תשובה, תשובה מאהבה, ותשובה מיראה, השור יודע קונדו ועובד מאהבה. שהרי לא רואה את האוכל לפניו בשעת עבודתו, וזה רמו לתשובה מאהבה. לעומתו החמור אבוס בעליו, הוא מכיר את האבוס ולא את קונדו. זה רומז לתשובה מיראה. ואילו עמי לא ידע לעשות תשובה מאהבה כמו השור. וגם לא כחמור לעשות תשובה מיראה.

לכן ב"מלחמת המפרץ", ה' שמע את תפילות ישראל והושיענו, אמנם האויב לא הושמד ועדיין מרחפת חלילה סכנה. והסיבה לכך מפני שעשינו תשובה מיראה. ואילו עשינו תשובה מאהבה היה האויב מושמד לגמרי.

וכן אומר הכתוב "רצון יראיו יעשה ואת שוועתם ישמע ויושיעם". "יושיעם" דווקא ולא ישמידם, כי התשובה הייתה רק מיראה. אבל אם עושים תשובה מאהבה כמו שכתוב "שומר ה' את כל אוהביו" אז ואת כל הרשעים "ישמיד" לגמרי (קול יהודה). במלחמת המפרץ הראשונה נפל בארץ 39 טילי סקאר ואף אחד לא ניפגע בדרך נס וכל ההרוגים זה בגלל מסכות האבי"כ שגרמו לחנק עקב פאניקה, וכששאלו את אחד הבכירים בצה"ל: "נו מה אתה אומר על הגס" השיב: "סימן שפיקוד העורף היה מוכן. עם קשה עורף עם נבל ולא חכם".

אין דבר העומד לפני התשובה, פרשה זו מדברת על הנשים שלא תבוא בידם חטא כזה חס ושלוש, ומדברת גם בעניין יהויקים שהחטיא את הרבים בעוון חילול שבת רחמנא ליצלן

16:53	כניסת השבת
17:54	צאת השבת
17:15	שקיעה
18:27	ר. תם
6:39	הנץ

הפטרה: "בשנת מות המלך עזחיהו"

גשרים של ויתור ולא לבנות גדרות של שנאה כי גם הרשעים הכי גדולים נקראים ישראל והם חלק בלתי ניפרד משורש נשמות ישראל שהיא יחידה אחת וציריכים להתנהג איתם בסובלנות ובהארת פנים.

כוח הרבים - לרבים כוח רב בעזרה להתעלות. עובדת היותו של אדם חלק מן הכלל מסיעת לו לסייעתא דשמיא ולהצלחה. דומה הדבר לחוט דק שקשור כביכול מכל אדם לקב"ה. חוט דק, עלול חלילה גם להיקרע. ככל שהחבל עבה יותר ומורכב מחוטים רבים יותר, כך קטנים סיכויי להיקרע. כאשר היחיד הוא חלק מקבוצה גדולה מתקשרים ומתחברים החוטים כולם לחבל עבה וגדול, זכויות היחיד מתערבות עם זכויות הרבים וכוחו חזק הרבה יותר וזה נלמד גם מהפסוק - "ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו (וישב לב כה) על ידי כוח הרבים מונעים את מלחמות היצר הרע, אבל אם "ויותר יעקב לבדו" - כאשר מתבדל האדם מן הרבים ונשאר לבדו - אז "ויאבק איש עמו" - מתחילה אצלו מלחמת היצר והחקק והמסוכנת. (מפי השמועה)

"יחזיקו שם ישראל, נגד הָהָר." (יתרו יטב) כאיש אחד בלב אחד (רש"י). בשעה שישאל מאוחדים ומלוכדים, "כאיש אחד בלב אחד" יכולים הם לעמוד, אף נגד "ההר", היצר הרע, הדומה להר, בשביל (צדיקים ולרשעים נדמה להם כחוט השערה). (אור ישראל).

עניין האחדות נחוץ ביותר כדי לזרז את הגאולה ולא רק אצל החברה החילונית אלא גם אצל החברה דתית שנאמר "ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל" עם ישראל נקראים ישורון והמלך הוא מלך המשיח לכן כל ראשי העם הדתית והחילונים חייבים למצוא דרך להיות אחד ואסור לחשוב רק על עצמינו וטובת מפלגתנו אלא לחפש לגשר או יבוא גואל. אך לבינתיים נראה שאחד עוזר לשני להכשיל את השלישי ומי שמנצח על המקלה זה התקשורת שהם בבחינת עשוי "ציד בפיו" ומרחיקים את הגאולה לכן כל יהודי צריך לדון את חברו לכף זכות ולקרר את השלום והאחדות בעם ישראל כמו בעל ואשה שנאלצים לוותר אחד לשני כדי להיות בשלום ואהבה וגם אם לא כל כך הולך ציריכים למצוא דרך לפייס ולבנות

ע"פ ילקוט יוסף כרך ה.

פינת ההלכות "מלאכת גוזה" (סימן שמ)

יא. אישה ששכחה לגזוז את ציפורניה מערב שבת, וחל זמן טבילתה לבילי שבת, מותר לה לומר לנכרית לגזוז את ציפורניה בכלי בשבת, שהרי איסור גזיזת ציפורנים בשבת הוא מדרבנן, ואמידה לגוי איסורו מדרבנן, והוזה ליה שבות דשבות במקום מצוה, ומעיקר הדין אין לחוש על מה שמסייעת לה בהגשת ידיה, דהוי מסייע שאין בו ממש, ואמנם ממידת חסידות טוב להחמיר ללמד את הנכרית שתמשוך את ידי האישה כדי לגזוז את ציפורניה, ולא תושיט האישה את ידיה אליה. ואם אין שם נכרית, יש להתיר לה לטבול על-ידי ניקוד יפה תחת הציפורניים. משום דקיימא לן כדעת רוב ככל הפוסקים, שהציפורן עצמה אינה חוצצת אלא הלכלוך שתחת הציפורן הוא שחוצץ. (ילקוט יוסף שבת כרך ה עמוד קיב)

"דין מוחק בשבת" (סימן שמ)

א. המוחק בשבת דיו שעל הקלף, או שעוה שעל הפנקס, אם יש במקום המחיקה כדי לכתוב ב' אותיות חייב. (ילקוט יוסף שבת כרך ה עמוד קיג)

סיפור בהמשכים "מסר ומשמעות" חלק א.

כאשר הרב יעקב בידרמן בא לווינה, בירת אוסטריה, בשליחות הרבי מליובאוויטש, בשנת תשמ"א (1981), התחיל לחפש דרכים ליצור קשר עם יהודי העיר. בין השאר נהג להוציא-לאור לקראת כל שנה חדשה לוח-שנה, ובו פירוט המצוות של החגים והמועדים. את הלוח שיגר לרשימה של כשלושת-אלפים יהודים. "מעטים הגיבו, ויחידים אף טרחו לשגר תרומה", מספר הרב בידרמן. "אחד הנמענים שהקפיד לשגר בכל שנה תרומה צנועה היה הד"ר ויקטור פראנקל, גירולוג ופסיכולוג נודע. חוץ מהתרומה השנתית הצנועה לא היה בינינו קשר. הד"ר פראנקל לא היה מחובר לקהילה היהודית, ואפילו ביום-הכיפורים לא בא לבית-הכנסת". ביום קיץ שגרתי בשנת תשנ"ה (1995) נכנסה אישה קשישה אך נמרצת לבית-חב"ד בווינה. היא פגשה שם את הרב בידרמן ואמרה לו: "אתה סבור כי אתה השליח הראשון של הרבי מליובאוויטש בווינה. טעות בידך. זמן רב בטרם באת לאוסטריה מילאתי כאן משימה בשליחות הרבי". האישה החלה לספר. שמה מרגרטה חיות. אימה הייתה בת למשפחת הגר המיוחסת של אדמ"ר ויז'ניץ. היא עצמה נולדה בעיירה צ'רנובוץ במשפחה מודרנית. מרבית שנות נעוריה עברו עליה בווינה. היא עסקה בשירת אופרה וזכתה לפרסום. בווינה גם נישאה וילדה בת. ערב פרוץ מלחמת-העולם השנייה הצליחה להימלט עם בעלה ובתה לאיטליה, והם עלו לאנטיה האחרונה שהפליגה לארצות-הברית. כל בני משפחתה שונתרו מאחור - נספו בשואה. הם השתקעו בעיר דטרויט. בתה בגרה ונישאה לרופא. בשנת תש"ט (1959) ערך מוסד חב"ד בני-יורק 'דינר' חגיגי, ואליו הוזמן תחנה הרופא, כאורח-כבוד. כך נוצר קשר בינה ובין חב"ד, ובעקבות זאת ביקשה להיפגש עם הרבי. "אינני יכולה להסביר זאת", סיפרה, "אבל כשישבתי מול הרבי פרצתי בבכי בלתי-נשלט. סכר שעמד בפני נהר דמעותיי במשך שנים - נפרץ. מאז השואה לא בכיתי. כאן הרגשתי שאני יכולה לשפוך את ליבי". היא סיפרה לרבי את סיפור חייה, ובין הדברים אמרה כי יש בה רצון לחזור ולבקר בווינה. הרבי הגיב ואמר שאם היא תיסע לווינה הוא מבקש שתסור אליו קודם לכן. "יצאתי מחדרו מעודדת, ומאז הרבי הוא בעבורי כמו אבא", אמרה. עבר זמן והיא החליטה לנסוע לווינה. היא באה אל הרבי, כפי שהבטיחה, והרבי שאל אותה אם תיאות לעשות לו טובה. "בוודאי", אמרה. הרבי ביקש ממנה להעביר בשמו מסר לשני אישים בווינה. אחד מהם היה הד"ר ויקטור פראנקל. "מסרי לו דרישת שלום ממני ואמרי לו בשמי שעליו להתחזק ולהמשיך בעבודתו, מתוך נחישות מלאה... **ההמשך יבוא!**"

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורבחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית: יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"